

Espanya en el mirall de Sèrbia?

OPINIÓ

L'OCTUBRE DEL 2012 EL COL-LABORADOR DE FAES, MIKEL BUESA, JA FEIA CÀLCULS SOBRE LA POSSIBILITAT D'UNA INTERVENCIÓ ARMADA A CATALUNYA PER ATURAR EL PROCÉS

Amesura que el procés d'auto-determinació de Catalunya pren velocitat, les veus que el volen aturar per la força ressonen cada cop més fortes. L'article 155 de la Constitució, que permetria una intervenció sobre l'autonomia *rebel*, comença a ser una relíquia. Perquè la pantalla vigent és la de l'article 116, que contempla la imposició dels estats d'excepció i de setge. És el que exigeixen personatges com Francesc de Carreras o Félix de Azúa, aquest últim acadèmic de la RAE, a qui el destí sembla haver col·locat en la mateixa sintonia històrica que els membres de l'Acadèmia Sèrbia que el 1986 van impulsar el malastruc *Memo-ràndum*: un autèntic full de ruta d'exaltació ètnica inductor a la violència. Però abans de les proclames de Carreras i d'Azúa, cal no perdre de vista les alertes sobre la possibilitat d'una intervenció armada a Catalunya difoses per mitjans internacionals de pes. La primera setmana d'agost del 2016, en plena calorada, el setmanari alemany *Der Spiegel* tenia coll avall que "la mobilització de les forces de seguretat seria l'únic recurs de l'Estat espanyol per impedir la independència". Un espasme mediàtic similar al del *Financial Times* del passat 2 de febrer, quan el columnista Wolfgang Münchau es demana: "Estaria Espanya caminant cap a una guerra civil amb Catalunya?". Münchau semblava tenir clar que el Govern Rajoy podria estar disposat a desplegar la Guàrdia Civil a Catalunya, amb el risc d'enfrontament que aquesta decisió suposaria.

Però tinc la impressió que tant l'article no signat de *Der Spiegel* com la crònica de Wolfgang Münchau al *Financial Times* van ser textos elaborats sense haver consultat abans l'article de Mikel Buesa, "Catalunya en el espejo de Eslovenia", una peça fonamental sobre la qüestió

LLIBERT FERRÍ
@Llibertferri

publicada aviat farà cinc anys. Que Buesa, professor d'economia de la Complutense i col·laborador de FAES exposés la seva anàlisi a *Libertad Digital* l'octubre del 2012, quan no feia ni un mes de la primera gran manifestació independentista, convida a plantejar-se si l'article —més que un article, un informe— s'havia anat incubant des de molt abans d'aquell 11S. Buesa descriu com Eslovènia va poder separar-se de Iugoslàvia amb una ocupació militar de només deu dies, perquè els 35.000 efectius de l'Exèrcit Federal —amb comandament controlat per Sèrbia— no van poder ni van saber imposar-se als 21.000 policies eslovens mobilitzats. Exposades aquestes dades, Mikel Buesa despatxa ràpid la qüestió eslovena i s'afanya a emetre xi-

fres sobre Catalunya i Espanya: 16.654 Mossos d'Esquadra i 10.894 policies locals. Un total de més de 27.000 efectius amb experiència, segons Buesa. Però, tot seguit, el professor d'economia i col·laborador de FAES, explica: "L'ocupació militar del territori de Catalunya —amb gairebé 32.000 quilòmetres quadrats— requeriria, per tenir-ne un control efectiu, una força d'uns 270.000 soldats". És a dir, una força deu vegades més potent de la que, en teoria, disposa la Generalitat. Buesa introdueix al seu article un to quasi d'impotència i resignació quan fa veure que, desplegant els 134.772 efectius de l'Exèrcit espanyol més els 80.210 de la Guàrdia Civil, no n'hi hauria prou per a una ocupació sostenible de Catalunya. I Buesa tem que tot pogués acabar com a Eslovènia: amb la victòria dels separatistes per ineficiència, ineficàcia o incompareixença de l'Estat. Sempre he pensat que l'article de Mikel Buesa tenia més la voluntat inquietant d'alerta, quasi d'intimidació, que un interès estrictament informatiu. "Cataluña en el espejo de Eslovenia" va ser un avís per a navegants quan el procés era a les beceroles, i també ho és ara, quan sembla haver entrat en la fase definitiva, o almenys definitiva. En el fons, molt en el fons, el que més li agradaria al col·laborador de FAES —i ex-militant d'UPyD i de Vox— és posar Espanya en el mirall de Sèrbia més que no pas Catalunya en el d'Eslovènia. Si l'octubre del 2012 Mikel Buesa feia comptes, càlculs, analitzava números i feia hipòtesis de confrontacions, és perquè el seu marc mental connectava amb possibles solucions militars, de força. Que aquestes siguin o no viables és una altra cosa. Buesa no ho podrà admetre, però el seu joc de xifres ho diu gairebé tot.

Periodista